

РЕШЕНИЕ

№ 1042

гр. София, 15.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **11355** по описа за **2012** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Г. В. Ц., ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.10, офис 54-55 чрез адв. Р. Г. Г. от САК срещу РЕШЕНИЕ от 21.08.2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 16-ти състав по нахд № 9731/2011 г., с която е потвърдено изцяло наказателно постановление (НП) №20115/19.032011г., издадено от началник отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на основание чл.183, ал.2, т.1, пред.2 от ЗДвП ѝ е наложено административно наказание "глоба" в размер на 20 лв. за нарушение на чл.6, т.1, предл.3 ЗДвП вр. чл.80, ал.1 и чл.177, т.17 от Наредба № 18/2000г. и на основание чл.175, ал.1, т.4 ЗДвП ѝ е наложена административно наказание „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 3 месеца и „глоба” в размер на 150 лв. за нарушение на чл.6, т.2 от ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и процесуалните норми. Посочва се, че районният съдия не бил обсъдил всички възражения, а именно: защо контролните органи не са поставили скоба на автомобила, а директно са наредили неговото репатриране, както и необсъждане на допуснатото нарушение на чл.57, ал.1, т.3 и т.5 ЗАНН поради непосочване на доказателства и неописане в НП на обстоятелствата, при

които е извършено нарушението. Касаторката посочва, че проверяващият полицаи Е. С. не се е легитимирила относно служебното си качество и възможността да съставя актове по ЗДвП, както и че неправилно районният съдия е кредитирал показанията на актосъставителя, който бил заинтересован. Поддържа се неправилно определяне размера на наказанието съобразно чл.27 ЗАНН. Касаторката претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено изцяло наказателно постановление №20115/19.032011г., издадено от началник отдел "Пътна полиция" при СДВР. Допълнителни съображения са изложени в писмена защита на адв. Р. Г. от 25.01.2013г. Ответникът по касационната жалба началник отдел "Пътна полиция" при СДВР не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за основателна и доказана.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 21.08.2012г. СРС, НО, 16-ти състав по нахд № 9731/2011 г. е потвърдил изцяло НП №20115/19.032011г., издадено от началник отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на касаторката на основание чл.183, ал.2, т.1, пред.2 от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 20 лв. за нарушение на чл.6, т.1, предл.3 ЗДвП вр. чл.80, ал.1 и чл.177, т.17 от Наредба № 18/2000г. и на основание чл.175, ал.1, т.4 ЗДвП ѝ е наложена административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца и „глоба“ в размер на 150 лв. за нарушение на чл.6, т.2 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Т. И. А., на свидетел, установил нарушението Е. В. С., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при установяване на административното нарушение и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и като е кредитирал показанията на свидетелите А. и С. е приел, че касаторката е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл.6, т.1, предл.3 ЗДвП, като не е съобщила поведението си на пътя със забраната, въведена с пътен знак В27 "Забранени са престоят и паркирането", като не е намерил основания за намаляване на наказанието по чл.175, ал.1, т.4 ЗДвП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 16-ти състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон.

На основание чл.220 АПК съдът възприема изцяло правилно установената от СРС фактическа обстановка: На 16.02.2011г., около 17:50 часа в [населено място], на [улица], към [улица] касаторката Е. В. Ц. паркирала л.а. марка «Ф.»

с ДК [рег.номер на МПС] в зоната на действие на знак В 27 и табела Т 17 в нарушение на чл.6, ал.1, предл.3 ЗДвП вр. чл.80, ал.1 и чл.177 от Наредба № 18/2001г. на МРРБ. Нарушението било установено на място от св. Е. С. – полицаи от сектор «Пътна полиция» - СДВР, като част от мобилна група за репатриране на автомобили «Паяк № 62». За констатираното нарушение С. съставила докладна записка – позивна № 514 от 16.02.2011г. до началника на ОПП – СДВР и докладна записка до началника на 02-ри сектор при ОПП-СДВР от 16.02.2011г. Установява се от последния документ, че в момента на подготвяне на автомобила за репатриране и поставяне на едната от скобите се появил водачът на автомобила - жена, която била видимо афектирана, започнала за крещи и да обижда, отказала да представи документите си за самоличност, отключила автомобила от дясната страна, преместила се на шофьорската седалка и се опитала да напусне мястото на нарушението на заден ход. Полицай С. се пресегнала и взела контактния ключ. Ж. се заключила в колата. За случая било потърсено съдействие от ОДЧ – 500, като на място дошъл патрул на 05 РУП – АП 44, служителите от който отворили автомобила, но лицето отново не пожелало да представи личните си документи и документите на автомобила. По тази причина касаторката била задържана в 05 РУП за установяване на самоличността ѝ. За констатираното нарушение на ЗДвП св. С. съставила АУАН №20115 от 16.02.2011г. Издадено било обжалваното пред СРС НП №20115/19.03.2011г.

Разпитана като свидетел пред СРС в съдебно заседание на 21.03.2012г. св. С. си спомня конкретния случай, като установява, че автомобилът бил подготвян за репатриране, когато дошла една госпожа, отказала да представи документи, качила се в колата и се опитала да потегли. За да осуети напускането на местонарушението св.С. скочила през отворената дясна врата в колата и дръпнала контактния ключ. През това време дошъл патрул от районното, но госпожата отново отказала да се легитимира. Затова била принудително заведена в управлението, задържана за установяване на самоличност, а по случая било образувано дело по Указа за борба с дребното хулиганство (УБДХ).

Към писмената си защита пред касационната инстанция касаторката, чрез адв. Р. Г., представя протокол от 17.02.2011г. на СРС, НО, 101-ви състав по нахд №2738/2011г. за проведено производство по УБДХ за извършена противообществена проява «дребно хулиганство» по смисъла на чл.1, ал.2 УБДХ. С влязло в сила на 17.02.2011г. съдебно решение съдът е признал касаторката Г. Ц. за виновна, за това, че на 16.02.2011г., около 17:50 часа в [населено място], [улица] извършила непристойна проява, като блъскала, отправяла обидни думи към служители от «Център за градска мобилност» Е. В. С. и Г. В. Г., отказала да представи документи за самоличност, качила се през дясна предна врата на личния си автомобил «Ф. П.» с ДК [рег.номер на МПС] и като се прехвърлила на лява шофьорска седалка потеглила на заден ход, като по този начин е щяла да затисне Е. С. между предна дясна врата на автомобила и стълба на пътния знак, а при пристигане на АП 44 – 05 РУП- СДВР отказала да представи документ за самоличност. За установеното нарушение на чл.1, ал.2 УБДХ на касаторката е наложено административно наказание «глоба» в размер на 200 лв.

Въз основа на влязлото в сила съдебно решение на СРС, НО, 101-ви състав по нахд №2738/2011г. касаторката претендира нарушение на чл.17 ЗАНН, тъй като счита, че е наказана недопустимо два пъти за едно и също административно нарушение. Съдът намира за неоснователни тези доводи, тъй като с деянието се на 17.02.2011г. касаторката е осъществила съставите на различни административни нарушения – нарушение на правилата за движение по пътищата, наказуемо по ЗДвП и непристойна проява, с която се нарушава общественият ред и спокойствие, но поради своята по-ниска степен на обществена опасност не представлява престъпление по [чл. 325](#) от Наказателния кодекс по смисъла на чл.1, ал.2 УБДХ. Двете нарушения правилно са санкционирани с отделни административни наказания, като налагането на наказание «глоба» по УБДХ не пречи ангажирането на административно наказателната отговорност на касаторката за нарушение на ЗДвП.

Визираните за нарушени норми на чл.6, т.1, предл.3 и т.2 от ЗДвП вменяват задължения на участниците в движението да: съобразяват своето поведение с пътните знаци и да изпълняват разпорежданията на лицата, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата. Касае се за нарушения относно неспазване на предписанията на пътните знаци и неизпълнение на разпореждания на контролен орган, към които са изцяло неотнормирани доводите на касаторката, дали служителите на репатриращия автомобил е следвало да поставят «скоба» или да репатрират автомобила. Касае се за напълно свободна преценка на служителите по прилагане на различни принудителни административни мерки по Раздел V или Раздел VI от Наредбата за организация на движението на територията на СО, защитата срещу които се осъществява по отделен административен ред.

Касационната инстанция споделя кредитирането на показанията на св.С. от страна на районния съдия, доколкото същите напълно съответстват на писмените доказателства по делото, включително на представеното пред касационната инстанция съдебно решение на СРС, НО, 101-ви състав по нахд №2738/2011г. за констатирано нарушение по чл.1, ал.2 УБДХ. Ноторно известно е, че служителите от ОПП – СДВР, които са част от екипа на репатриращите автомобили тип «Паяк» носят служебно облекло, т.е. са напълно разпознаваеми за водачите на МПС. С оглед безспорно установената фактическа обстановка относно опита на касаторката да напусне самоволно местонарушението, при което св.С., притисната между отворената дясна врата на автомобила и пътния знак, е била принудена да скочи в автомобила и да издърпа ключовете му, съдът приема, че легитимирането от страна на С. със служебна карта пред нарушителката е напълно ирелевантно спрямо установеното нарушение на ЗДвП. Контролните органи са били напълно разпознаваеми за нарушителката, както като част от екипа на репатриращ автомобил тип «Паяк», така и чрез служебното си облекло, поради което твърденията на касаторката, че С. не се е легитимирила със служебна карта не могат да обосноват неправилност на наложеното административно наказание. В този смисъл евентуални различия в показанията на св.С. и св.А. относно изричното легитимиране на св.С. със служебна карта не могат да обосноват незаконосъобразност на наложеното

наказание. Неоснователни са доводите в касационната жалба, че обжалваното решение на СРС е мотивирано изцяло в показанията на актосъставителя, тъй като на стр.2 от решението изрично е посочено, че фактическата обстановка е установена на базата на писмените доказателства по делото.

По делото е установено категорично паркирането на автомобила при наличие на забрана, въведена с пътен знак «В 27», допълнително сигнализирана с табела Т 17, в нарушение на чл.6, т.1, предл.3 ЗДвП. Упоритото поведението на нарушителката е предизвикало допълнителна нужда от подкрепа чрез служители от АП 44 при 05 РУП – СДВР. Безспорно се установява от писмените доказателства по делото и свидетелските показания, че включително на служителите от 05 РУП- СДВР касаторката отказала да представи личните си документи и документите на автомобила, което наложило прилагането на ПАМ по чл.63, ал.1, т.5 ЗМВР. При тази данни по делото правилно районният съдия е приел за доказано нарушението по чл.6, т.2 ЗДвП – неизпълнение на разпореждане на контролен орган.

Касаторката Ц. визира нарушение на чл.57, ал.1, т.5 ЗДвП поради липса на описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението «отказ» за представяне на документи. Касае се за отрицателен факт от обективната действителност, поради което същият не би могъл да бъде по-детайлно описан от даденото в АУАН№ 20115/16.02.2011г. описание: «при дадено устно полицейско разпореждане да представи лични документи, СУМПС, контролен талон и свидетелство за регистрация на МПС, лицето категорично отказва да изпълни разпореждането. На място, чрез ОДЧ за съдействие дошъл АП 44 от 05 РУП-СДВР, на който нарушителката също отказала да представи документи». Така описаната в АУАН фактическа обстановка, която безпротиворечиво е възпроизведена в НП, напълно съответства на изискванията по чл.42 и чл.57 ЗАНН да описание на нарушението. Същото е направено с необходимата степен на детайлизация, даваща възможност на уличеното лице да разбере повдигнатото му административно наказателно обвинение и да организира защитата си срещу него.

Посочването на актосъставителя в две имена в НП №20115 от 19.03.2011г. не е съществено процесуално нарушение - такова, което съществено е органичило правото на защита на засегнатото лице.

Нарушението на чл.6, т.2 ЗДвП е санкционирано в разпоредбата на чл.175, ал.1, т.4 ЗДвП с налагане на административни наказания «глоба» от 50 до 200 лв. и «лишаване от право да управлява МПС» за срок от 1 до 6 месеца. С обжалваното пред СРС са наложени наказания «глоба» в размер на 150 лв. и «лишаване от право да управлява МПС» за срок от 3 месеца. Както правилно е отбелязал районният съдия в мотивите си, наложените наказания са около средния размер на законовите граници, т.е. не са наложени максималните законови размери. Критериите за определяне размерите на административните наказания са посочени неизчерпателно в нормата на чл.27, ал.2 ЗАНН - при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. Районният съдия е изложил мотиви за липса на основание за изменение на наложените наказания, които касационната инстанция напълно споделя – видно от представената от

ответника справка за наложени на касаторката нарушения, преди процесното деяние същата е санкционирана два пъти за неправилно паркиране и престой, поради което наложените ѝ предходни наказания очевидно не са постигнали целите си по смисъла на чл.12 ЗАНН - да предупредят и превъзпитат нарушителят към спазване на установения правен ред и се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани. Въз от съмнение в случая са наличието на многобройни отегчаващи вината на нарушителката обстоятелства (изключително арогантно и укарино поведение, санкционирано по УБДХ, включително наложило налагането на ПАМ на чл.63, ал.1, т.5 ЗМВР), които правилно са отчетени при определяне на по-висок размер на наложените наказания по чл.175, ал.1, т.4 ЗДвП.

По изложените съображения не е допуснато и твърдяното в касационната жалба оплакване по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК – неправилно приложение на материалния закон.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 21.08.2012г. на СРС, НО, 16-ти състав е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 21.08.2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 16-ти състав по нахд № 9731/2011 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.